

efter min Mening være den mest praktiske Ordning, idet vi efterhaanden er kommet ind paa et meget stort Kortsystem. Vi har Brød- og Sukkerkort, og de har været nødvendige, for naar disse Varer kun er til Stede i begrænset Mængde, maa man sørge for, at de bliver fordelt paa rette Maade, saa der ikke bliver nogle enkelte, der faar betydeligt mere end andre. Det er i sin Orden, og det har vist sig rigtigt, at Ministeren i sin Tid gennemførte Sukkerkortordningen til Trods for, at der lød stærke Protester. Nu varer det heller ikke længe, før vi maa have Smørkort, Flæskkort, Mælkekort og muligvis ogsaa Kort for andre Varer. Det medfører Besvær, men det er nødvendigt, naar Forholdene er, som de er. Men skal man ogsaa anvende § 1 og § 2 i Kommunerne, vil man i alt Fald for § 2's Vedkommende være nødsaget til at anvende Kort, hvad der medfører stort Arbejde for Kommunerne og stort Besvær for de handlende. Alt dette vilde undgaas, hvis Staten foretog denne Prisregulering. Men, som jeg nævnedes før, enten det nu bliver Staten eller Kommunen, maa der gøres noget, og Staten maa efter min Mening, hvilken Ordning man end vælger, yde et betydeligt større Bidrag.

Da man forleden kom ind paa en Debat om Smørpriserne, nævnedes den højtærede Indenrigsminister, at det var hans Mening, at Priserne skulde yderligere nedsættes, og det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen) kom da med en Afbrydelse, som jeg opfattede saaledes, at hvis Smørpriserne skulde nedsættes yderligere end til de 2 Kroner, som nu er fastsat, skulde det ske ved Hjælp af de kommunale Dyr-tidsforanstaltninger. Jeg vil spørge det ærede Medlem, hvor han mener, at disse Penge skal komme fra, naar Venstre modsætter sig Anvendelsen af § 2, og man mange Steder kun har § 1 tilbage at holde sig til. I den By, hvor jeg bor, har vi i Juli Kvartal maattet standse Udbetalingen efter § 1, fordi Pengene ellers ikke vilde slaa til Vinteren igennem, og det er ikke, fordi man flottes sig med Understøttelser dér, nej, det er, fordi Beløbet efter § 1 er begrænset til 15 Kr. pr. Indbygger i de 15 Maaneder. Dette Beløb maa ikke overskrides. Til Trods for, at vi maatte standse i 3 Maaneder, kan vi endnu i Resten af Finansaaret, altsaa i 6 Maaneder, til en Familie paa 7 Personer, hvis Forsørger har en Indtægt paa 800 Kr., daglig udbetale 38 Øre i Dyr-tidshjælp. Nu vil jeg spørge det ærede Medlem fra Fuglebjerg, hvorledes der, efter at Priserne paa alle Livsforbrødenheder er

steget saa højt, som de er, skal blive Penge efter Dyr-tidslovens § 1 til yderligere Nedsættelse af Smørprisen. Jeg tror ikke, at det lader sig gøre. Nej, skal der yderligere Nedsættelse til, hvad jeg mener, at der skal, maa det være Staten, der foretager denne Nedsættelse.

Jeg vil slutte med at rette det Spørgsmaal til Venstre: Vil Venstre være med til at forandre Dyr-tidsloven? Venstres Presse har henvist til, at hvis Dyr-tidsforanstaltningerne ikke er tilstrækkelige, burde vi ophæve Bestemmelsen om, at der kun kunde anvendes 15 Kr. pr. Indbygger i Løbet af de 15 Maaneder. Men jeg har ikke af de Taler, Venstre har holdt ved denne Finanslovdebat, faaet den Opfattelse, at man var villig til at forandre denne Lov. Jeg spørger da: Vil Venstre være med til at forandre § 1 og til, at § 2 anvendes? thi jeg skal være den første til at erkende, at Samfundsfølelse er godt, men alene Tale om Samfundsfølelse gør det ikke, der maa Handling til, hvis man virkelig skal faa Respekt for den Samfundsfølelse, de Herrer taler om.

L. D. Rasmussen: Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) nævnedes i sin Tale forleden, at der var neppe 1 pCt. af Skatteyderne her i Landet, der havde en aarlig Indtægt af 6,000 Kr. og derved, og mente, at det var en Umulighed at tilvejebringe den lykkelige Tilstand, som det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) ønskede, ved udelukkende at beskatte de faa, der havde større Indtægter. Nu synes jeg ærlig talt, at disse Menneskers begrænsede Antal egentlig spiller en underordnet Rolle, Hovedsagen maa dog naturligvis være, hvor stor deres Indtægtsmasse er, thi det maa vel snart være slaaet tilstrækkelig fast, at der ikke er nogen Uretfærdighed i at beskatte dem med de største Byrder, der har en uforholdsmæssig høj Indtægt. Dette, at de er privilegerede her i Samfundet paa det økonomiske Omraade, maa ogsaa med Hensyn til Bidraget til Fælleshusholdningen bevirke, at de maa faa større Forpligtelser, thi Privilegiet faar de ikke egentlig i Kraft af deres store Dygtighed, men snarere i Kraft af Samfundsdannelsen. Den store Koncentration af Mennesker i de større Byer giver dem straks en Chance mere for at faa de forøgede Indtægter, og selve den bestaaende Samfundsform, dens Opretholdelse giver dem en privilegeret Stilling derved, at Udbygningen af deres Medmennesker tillades.